

тие, е морално. Ние замѣстваме думитѣ „морално и неморално“ съ „разумно и неразумно“. Всѣка храна — физическа или духовна, която не внася потокъ въ човѣка, трѣбва да се тури настрана. Като дойде до чувствата си, които сжщо сж храна, човѣкъ вижда, че освенъ качване, предстои и слизание. Той трѣбва да познава законитѣ на слизането, да може правилно да слиза, безъ голѣми сътресения. Като слиза и се качва, човѣкъ се обогатява, придобива голѣми опитности и преживявания. Потикътъ, който иде отвънъ, е запалка, но тази запалка се нуждае отъ материалъ, който може да гори, да развива свѣтлина и топлина. Хлѣбарьтъ мѣси и пече хлѣбъ, но знанието си не влага въ него. Като ядете хлѣбъ, вие сами трѣбва да вадите отъ него това, което природата е вложила. Тогава ще разберете стиха, въ който Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето. Който ме яде, той има животъ въ себе си“. Ако можете да влѣзете въ съприкосновение съ този хлѣбъ и да извадите отъ него това, което Богъ е вложилъ, вие ще станете едно съ него, и той — едно съ васъ. Единъ день и васъ ще опекатъ и изядатъ, както вие ядете хлѣба. Изяждането на човѣка не е нищо друго, освенъ умиране.

Какво представя смъртъта? Смъртъта представя преливане на единъ животъ въ другъ. Преминаване на едно съзнание въ друго. Обикновено низшиятъ животъ се прелива въ висшия, низшето съзнание — въ висшето. За-